

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **V. M.**, zastoupen Mgr. Barborou Novákovou, advokátkou Advokátní kanceláře Wildt & Biolek, se sídlem Bohuslava Martinů, 500 02 Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2016, č. j. OAM-978/ZA-ZA04-P06-2015, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Barboře Novákové se přiznává odměna za zastupování ve výši 8.228,- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

V žalobě a jejím doplnění uvedl, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech. Dle jeho názoru správní orgán

postupoval v rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalobce namítá, že vzhledem k tomu, že byl na Ukrajině napaden skupinou „cikánů“, kdy v důsledku tohoto napadení utrpěl otevřenou zlomeninu nohy, musel být převezen do nemocnice a nyní má trvalé následky v podobě kratší nohy, má odůvodněný strach, že po návratu do vlasti bude těmito „cikány“ pronásledován, a to s cílem ho usmrtit. Žalobce spolupracoval s policií, když byl hospitalizován, identifikoval několik „cikánů“ na předložených fotografiích. Ze strany policie mu byla přislíbena naprostá anonymita, přesto se pachatelé o tom, že je žalobce před policisty identifikoval, dozvěděli. Žalobce má tak za to, že mu ukrajinské státní orgány neposkytly potřebnou ochranu a chování „cikánů“ navíc napomáhaly. Žalobce tedy trvá na tom, že splňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Dále se domnívá, že rozhodnutí správního orgánu je navíc nepřezkoumatelné, neboť žalovaný sice uvádí, jaké podklady pro rozhodování během správního řízení shromáždil, avšak neuvádí, o které konkrétní zprávy rozhodnutí opírá. Žalobce také nesouhlasí s tím, že mu nebyla udělena doplňková ochrana dle ustanovení § 14a zákona o azylu, neboť po návratu do vlasti mu velmi reálně hrozí nejen pronásledování, ale i jiné nelidské či ponižující zacházení v souvislosti se shora popsáním napadením své osoby. Nadto je třeba podotknout, že na Ukrajině v současné době probíhá ozbrojený konflikt a s ohledem na neustálé nepokoje v zemi je jasné, že v případě jeho návratu do vlasti by byl jeho život vážně ohrožen. Je tak zřejmé, že mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu.

Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Zopakoval stěžejní důvody, na kterých stojí přezkoumávané rozhodnutí. Konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že žalobce za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl obavu, že v případě návratu do vlasti by ho mohli vyhledat „cikáni“, kteří po něm jedenkrát požadovali finance a byli kvůli jeho udání ve vězení, dále se obává, že by ho na Ukrajině mohli hledat policisté, neboť vzdoroval vůči povolání svého syna do armády. Dalším prokazatelným motivem k podání žádosti, je dle žalovaného legalizace budoucího pobytu žalobce na území České republiky (dále také jen „ČR“), kde pracuje od roku 2005, v roce 2015 mu nebyl jeho dlouhodobý pobyt za účelem podnikání prodloužen. Správní orgán po provedeném řízení dospěl k závěru, že žalobce ve vlasti neměl žádné potíže relevantní z pohledu možného udělení mezinárodní ochrany v některé z jejích forem a v případě návratu mu nehrozí ani nebezpečí vážné újmy. Zopakoval podstanou argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí. K tvrzeným problémům se soukromými osobami („cikány“) ve vztahu k § 12 písm. b) zákona o azylu uvedl, že nejsou relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť jednání uvedených osob nebylo zapříčiněno důvody dle citovaného ustanovení, ale jednalo se čistě o snahu dotyčných osob bezdůvodně se finančně obohatit na úkor žalobce, respektive později se mu pomstít za uvěznění. Cíleně však žalobce těmito muži nikdy kontaktován nebyl, od roku 2009 s nimi neměl ani žádný fyzický konflikt. Žalobce své údajné pronásledování ze strany jím označených „cikánů“ nijak neřešil pomocí dostupných prostředků, které mu právní systém země jeho původu poskytuje, neobrátil se s žádostí o pomoc na odpovědné ukrajinské orgány, nepodnikl ani žádné jiné kroky pro vyřešení své stávající situace a bez dalšího ze země původu vycestoval, neboť, jak uvedl, policie v jeho věci

s pronásledovateli „cikánského“ původu stejně nic neudělá. Pokud se tedy nepokusil dostatečně získat ochranu prostředky vnitrostátního práva, nemůže mu být ani poskytnuta ochrana formou mezinárodní ochrany (azylu ani doplňkové ochrany), která je až poslední možností v situaci, kdy ostatní nástroje práva selhaly. Tvrzeň případ žalobce, tak jak ho žalobce sám popsal v průběhu správního řízení, svědčí o projevech obecné kriminality, nikoliv však o činech relevantních pro udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán k uvedenému odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62, v němž se uvádí: *„Pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou způsobenou nestátními subjekty, nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Pokud to však zjevné není, jako v projednávaném případě, žadatel musí v pohovoru se žalovaným uvést, proč se na poskytovatele ochrany s žádostí neobrátil; břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu tudíž leží na straně stěžovatele.“* Žalobce toto břemeno tvrzení neunesl, čímž nesplnil jednu z nezbytných podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Nesplnění byť jen jedné podmínky k udělení doplňkové ochrany stanovené v ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu, vzhledem k tomu, že tyto podmínky je třeba splnit kumulativně, pak znamená nemožnost udělení doplňkové ochrany. K námitce, že žalobci by měla být udělena doplňková ochrana, protože na Ukrajině v současné době probíhá ozbrojený konflikt a s ohledem na neustálé nepokoje v zemi žalobci hrozí vážná újma, správní orgán stručně uvedl, že žalobce na Ukrajině naposledy pobýval v Užhorodu na západě země, kde i nadále doposud žijí ostatní členové jeho rodiny, tedy v místech, kde není bezpečnostní situace jakkoli negativně ovlivněna jako v Doněcké a Luhanské oblasti na východě země. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Krajský soud projednal žalobu bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného.

V přezkumném řízení soud ověřil ze správního spisu následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 11. 2015 a následném pohovoru provedeném stejného dne žalobce uvedl, že je ukrajinské národnosti i státní příslušnosti, je pravoslavného vyznání, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace, není a nebylo proti němu vedeno trestní stíhání. Je ženatý, manželka a syn (nar. v roce 1992) žijí na Ukrajině v Užhorodu, kde žalobce žil do roku 2005. Na území ČR žije jeho bratr, který zde má udělený trvalý pobyt a s jehož žalobce pomocí počítá. Od roku 2005 žalobce žije v ČR, do roku 2015 měl na území ČR dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání a podnikání. V průběhu této doby cestoval na Ukrajinu pravidelně na krátkodobé návštěvy. Naposledy do ČR přicestoval dne 19. 4. 2015. Důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je obava, že ho mohou zabít „cikáni“ a dalším důvodem je obava, že ho policie může zavřít do vězení. K uvedeným důvodům vysvětlil, že v roce 2009 ho při cestě do ČR na vlakovém nádraží v Michalovcích ve Slovenské republice napadli „cikáni“ a požadovali po něm 100 USD. Protože u sebe žádné peníze neměl, cikáni ho zmlátili a chtěli ho hodit pod vlak. Podařilo se mu vyskočit, ale utrpěl otevřenou zlomeninu v oblasti kyčle. Byl odvezen do nemocnice v Michalovcích a následně byl převezen

do nemocnice v Užhorodu. Tam ho navštívili policisté, přinesli mu asi 15 fotografií k identifikaci pachatelů a slíbili mu, že pokud nějaké osoby označí, nikdo se o tom nedozví. Identifikoval přibližně 5 z nich, avšak i přes uvedený příslib policie, se pachatelé o jeho identifikaci dozvěděli. O Velikonocích v dubnu 2015, když byl žalobce na Ukrajině naposledy, viděl ty samé „cikány“ v Užhorodu na tržnici. Začali ho stíhat, protože ho zřejmě poznali, ale žalobce jim spolu se svým kamarádem ujel v automobilu. V ulici, na které žalobce na Ukrajině bydlí, je bazar, kam podle jeho sdělení „cikáni“ také chodí. Žalobce se obává, že by ho mohli poznat, pomstít se mu za to, že byli ve vězení a zabít ho. Na policii se žalobce kvůli uvedeným problémům obrátit nemůže, protože sám má s policií problémy kvůli povolání svého syna k vojenské službě. Vysvětlil, že jeho starší syn zahynul ve válce na východě Ukrajiny v zóně ATO. Když jeho mladší syn obdržel povolávací rozkaz, šel žalobce na vojenskou správu, kde jim nadával, že jeho syn nikam nepůjde. Zavolali na něho policisty, kteří mu sdělili, že pokud toho nenechá, může být zatčen. Proto odjel ze země a přijel do České republiky. Potvrdil, že žádné jiné problémy na Ukrajině neměl. Na dotaz žalovaného, proč nepožádal o mezinárodní ochranu bezprostředně po svém příjezdu do ČR v dubnu 2015 (když se cítil být ohrožen na životě), uvedl, že v té době měl ještě vízum. Obdržel do pasu razítko, že dne 11. 11. 2015 má odjet z území ČR, aniž by mu to na policii ČR někdo vysvětlil, a proto požádal o azyl. V případě návratu se obává, že by ho „cikáni“ mohli zmrzačit nebo zabít, rovněž se obává, že by ho policie mohla zavřít do vězení.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informací MZV ČR č.j. 98848/2015-LPTP ze dne 21. 5. 2015 a č.j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 8. 2014, Výroční zprávy Human Rights Watch 2015 ze dne 29. 1. 2015, Výroční zprávy Amnesty International 2014/2015 ze dne 25. 2. 2015, Výroční zprávy Freedom House-Ukrajina z 28. 1. 2015, Informace Vysokého komisaře OSN prouprchlíky (UNHCR) – aktualizace č. 3, ze září 2015, Informace Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 15. 8. 2015. Žalobci byla dána možnost dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu se s uvedenými podklady seznámit a vyjádřit se k nim, jakož i učinit návrhy na doplnění dokazování. Uvedené možnosti žalobce využil, žádné výhrady neuplatnil, doplnění podkladů nenavrh.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že **žaloba není důvodná.**

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě,

jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě výše uvedených informací o zemi původu, s nimiž se žalobce seznámil a nevnesl k nim žádné námítky. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce nebyl ve své vlasti politicky aktivní ani jakkoli organizován, neuváděl žádné potíže politického charakteru ani v souvislosti s uplatňováním svých politických práv a svobod. Nelze proto dospět k závěru, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. K žalobcem uvedeným důvodům podané žádosti, a to problémům se soukromými osobami („cikány“), které po něm požadovaly peníze a tvrzeným problémům s policií z důvodu incidentu na vojenské správě, kde bránil v nástupu svého syna na vojenskou službu, se žalovaný podrobně vyjádřil na straně 5 – 8 napadeného rozhodnutí. Soud tak ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobcem popsane potíže se soukromými osobami, které označil za „cikány“, nebyly zapříčiněny rasou, národností, náboženstvím či politickým přesvědčením žalobce, motiv uvedených osob byl zistný, finančně se obohatit na úkor žalobce. Byť soud nechce uvedenou událost, při níž byl žalobce zraněn, jakkoli zlehčovat, je zřejmé, že k uvedené ojedinělé události došlo v roce 2009. Od té doby se žalobce s uvedenými muži nesetkal, až do roku 2015, kde se s nimi v rámci svých pravidelných návštěv Ukrajiny náhodně potkal na tržnici. Podařilo se mu před nimi utéct. Z výpovědí žalobce je rovněž zřejmé, že se na Ukrajinu pravidelně vracel na krátkodobé návštěvy své rodiny a v mezidobí let 2009 až 2015 došlo k setkání s označenými soukromými osobami pouze jednou, a to zcela náhodně, nikoli z jejich strany cíleně a adresně. Jak již odůvodnil žalovaný, stejně tak i krajský soud s odkazem na utálenou judikaturu NSS uvádí, že žalobce se proti uvedenému jednání soukromých osob, které lze označit za nelegální, mohl bránit dostupnými zákonnými prostředky v zemi svého původu, což neučinil. Zde neobstojí vysvětlení žalobce, že „policie by stejně nic neudělala“. Dále je třeba zdůraznit i to, že aby jednání soukromých osob bylo možné považovat za azylově relevantní pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, muselo by být prokázáno, že ukrajinské státní orgány takové jednání soukromých osob tolerovaly, napomáhaly mu nebo je v jejich činnosti podporovaly, což se v daném případě také nestalo. Nad rámec odůvodnění žalovaného krajský soud odkazuje na ustálený výklad NSS k problematice pronásledování ze strany soukromé osoby, viz například rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, či ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 – 51 a ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 – 49 (všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz), v nichž se podává, že „skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi

původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“ Stejně tak „pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce, zdůvodňovanou tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit důvodům pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.“ (viz rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 – 37). Žalobce rovněž neprokázal, že jím tvrzené obavy z jednání policie (výhrůžky uvězněním, posláním do války) po jeho incidentu na vojenské správě, by bylo možné kvalifikovat jako azylově relevantní pronásledování. Sám dokonce uvedenou obavu zlehčil, když uvedl, že ani neví, zda by ho policie na Ukrajině v případě jeho návratu stíhala.

Z výpovědí žalobce bylo jednoznačně prokázáno, že z vlasti odjel do ČR již v roce 2005 kvůli práci. Pobýval zde legálně až do roku 2015 na základě povolení k dlouhodobému pobytu, měl podnikatelské vízum. Pobyt mu byl ukončen (dle žalobce nečekaně) a vystaveno výjezdní vízum (do 11. 11. 2015), které nerespektoval a dne 16. 11. 2015 požádal o udělení mezinárodní ochrany. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS č. j. 2 Azs 423/2004 ze dne 20. 10. 2005 a č. j. 2 Azs 137/2005 ze dne 9. 2. 2006, v nichž se uvádí, že „...o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ V rozsudku NSS ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004 je uvedeno: „Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepocítoval natolik palčivě.“ Soud přisvědčuje učiněnému závěru žalovaného, že jediným důvodem podané žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha žalobce o legalizaci pobytu, kterou však nelze podřadit pod výše uvedené taxativně vymezené důvody pro udělení azylu dle § 12 cit. zákona. Z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že snaha o legalizaci pobytu není azylově relevantním důvodem (viz např. rozsudek ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69 či ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94). S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud ztotožňuje.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu, nicméně ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), a § 14 (azyl z humanitárního důvodu) v žalobě nic konkrétního nenamítal, v doplnění žaloby brojil zejména proti neudělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu a neudělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a stejného zákona. Soud proto po provedeném přezkumném řízení obecně konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i v tomto směru považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné.

Doplňková ochrana je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany

zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu nebo e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že v době rozhodování o žádosti žalobce na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Vyjádřil se k otázce povolání do armády se závěrem, že povinnost vykonat vojenskou službu ani případný postih v případě odmítnutí nastoupit k jejímu vykonání nelze vnímat jako vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Krajský soud na základě zpráv opatřených žalovaným, skutečností známých mu z úřední činnosti v jiných věcech žadatelů o mezinárodní ochranu

z Ukrajiny a na podkladě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z poslední doby (posuzujících aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině), konstatuje, že situaci na Ukrajině nelze vyhodnotit jako ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti. Nejvyšší správní soud k bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedl, že *„na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“* (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014-26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015-28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015-24). Na uvedená rozhodnutí odkazuje Nejvyšší správní soud i ve svých pozdějších rozhodnutích, je tedy zřejmé, že i rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu při hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině aktuálně nedoznala žádných změn. Žalobce, ač pochází z Užhorodu, tedy ze západní části Ukrajiny, kde je situace stabilní a klidná.

Krajský soud po zhodnocení výpovědí žalobce, hlavního motivu jeho odchodu z vlasti, důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští ustálená judikatura NSS, z níž plyne, že *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou“* (viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 15. 7. 2011, č. j. 5 Afs 80/2010-74, nebo ze dne 24. 1. 2014, č. j. 5 As 68/2013-29).

Žalobní námitku, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí neuvádí, o které konkrétní zprávy rozhodnutí opírá, považuje soud za nedůvodnou. Na straně 6, 10, 11-12 napadeného rozhodnutí žalovaný přímo odkazuje na konkrétní podkladové zprávy k příslušnému tématu. Namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí soud neshledal.

Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem

proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný náklady řízení nepožadoval, ostatně krajský soud ze správního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti v souvislosti se soudním řízením vznikly, proto nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci byla pro řízení před soudem ustanovena zástupcem advokátka, jejíž odměnu a výdaje za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Krajský soud výrokem III. určil odměnu advokátky v požadované výši podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, za dva úkony právní služby po 3.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné doplnění žaloby), tj. 6.200,-Kč, dva režijní paušály po 300,-Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. 600,-Kč. Vzhledem k tomu, že advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty ve znění pozdějších předpisů. Částka daně 21% činí 1.428,-Kč. Celkem se tedy ustanovené advokátce přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 23. únor 2017

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně